

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288567376/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

muligheder som var anlagt – og i den sammenhæng understrege at den kræver en omtolkning af Helge-skikkelsen sådan som han er skildret i *Helge*. Romanen fortæller ikke ligefrem at Rolf er avlet i blodskam, men den underbetoner det ganske kraftigt for så meget mere i mindet om Helge at kunne understrege den rigdom og magt han har skaffet riget.

Det forhold tæller igen opmærksomheden imod den omstændighed at Oehlenschläger jo overhovedet havde gjort sig opgaven med at skrive hele sagnkredsen omkring Rolf igennem vanskelig ved at lade blodskamsforholdet blive afsløret umiddelbart og ved at lade Helge dø ved slutningen af *Helge*. Som sagt har det sine egne indre poetiske begrundelser, og dem er det på tide at se nærmere på.

I sin banebrydende artikel om kompositionen i *Helge* påpeger H.C. Topsøe-Jensen, at vennen Knud Lyne Rahbek omkring forelæsningerne om Ewald og Schiller havde oplyst Oehlenschläger om at man i Ewalds manuskripter havde fundet to fragmenter af skuespil med nordisk emne. Det ene, *Frode*, var netop udgivet. Det andet gik under titlen *Den nordiske Odip*, det er senere blevet udgivet og er optaget i den moderne udgave af Ewalds samlede skrifter under titlen *Helgo*. Det består af en enkelt scene med Yrsa som hovedfigur.

Denne oplysning om oplysningen må stå der i sin knaphed. Vi ved at Oehlenschläger læste *Frode*, han affærdiger kort og temmelig surt fragmentet i forelæsningen om *Balders Død*, men han nævner selv intetsteds den anden titel. Til gengæld nævner han tit og ofte den klassiske tragedie som titlen hentyder til: Sofokles' *Kong Odipus*.

Det var en tragedie som Oehlenschläger satte umådelig højt. Han havde taget den som forbillede da han skrev *Baldur him Gode* (fra *Nordiske Digte* 1807). Forsøget indbragte ham skarp kritik, og han blev selv stadig mere skeptisk over for sin frembringelse. Så meget mere optaget blev han inderligt af at forsøge at finde ud af om det overhovedet kunne lade sig gøre for en moderne digter at skrive en tragedie i klassisk maner, og af hvorfor det var så svært. Men gennem forelæsningerne udkrystalliserer der sig et svar.

Oehlenschläger anser den klassiske tragedie for at være ud-